

V pralese Kakamega

Napísal Peter Péti

Pondelok, 11 Október 2010 10:38

Hello muzungus... How are you ? :)

Tak minulý vikend sme boli v tropickom pralese Kakamega. Pôvodne sme mali vidieť aj východ slnka. Ale nás vedúci kempu nejako nezvládol oznámiť sprievodcovi, že pojdeme, alebo nám, že nepojdeme :) Nastastie slnko vyšlo aj bez našej prítomnosti.

Ale vďaka týmto nedorozumeniam nám sprievodca ukázal oveľa viac, ako by sme normálne videli. Inak celkovo boli zamestnanci národného parku Kakamega veľmi milí a ústretoví. Ukázali nám zopár veľmi starých stromov, ktoré dodnes slúžia pre rituály rôznych kmenov. Pri jednom sa robili napr. obriezky ... tak som bol docela rád, že sme hneď pokračovali ďalej :)

Hoci sme boli len kusok od hlavnej cesty, miestami som sa naozaj cítil ako hlboko v džungli. Ukázali nám este strom na telefonovanie, ktorý bol celý dutý. Keď sa dvaja hľadali v lese jeden začal na neho bučať, čo sa celkom slušne ozyvalo a podľa toho ho druhý ľahko našiel.

Tento les nemá veľké zvieratá, ale žijú v ňom napr. desiatky druhov vtakov, netopierov, opíc a motílov. Niektoré z nich sme aj videli, zväzok odplasil miestny študent čo tam boli akurát na výlete :(

Ako sme sa prechádzali lesom, bazinami a iným zaujímavým terénom, zrazu sme vysli pri osadách, kde stále žijú ľudia, krásnym a jednoduchým spôsobom, niektorí aj v slamenných domčekoch. Musí byť krásne žiť v národnom parku :)

Inak aj cesta tam a naspäť bola docela zaujímavá. Možno si pamätáte ako istý nemenovaný výrobca automobilov v reklame sľuboval, že "nič nie je nemožné ...". Tak presne od neho tu jazdia spomínané minibusy zvané "matatu". Veľkosť tohoto autíčka sa zdá byť tak maximálne pre 6 až 8 ľudí. No keď som nastupoval prekvapilo ma 12 sedadiel. No čo myslíte aká je maximálna kapacita vozidla ? ... správne 20 ľudí :) (plus traja na státi ak nie sú zavreté dvere)

V pralese Kakamega

Napísal Peter Péti

Pondelok, 11 Október 2010 10:38

Myslím, že ani výrobca netuší, ako odolné auta vyrába. By som to aj odfotil, ale nevedel som sa rokou dostať ani do batohu čo som mal hneď pod nohami :)

No cestou stretnete aj veľa zaujímavých a zhovorčivých ľudí. Cestujete síce dosť tesno, ale stále sa dá s nimi viac zbližiť :) Ľudia nemajú problém vám dať telefónne číslo, že keby ste išli náhodou okolo. Jeden pan mi napr. dal adresu do práce a podrobne vysvetlil cestu až k nemu domov.

Cestou z parku som napr. spoznal dvoch miestnych učiteľov, jedného z univerzity z Nairobi, a druhá učiteľka učí deti na prvom stupni vo vedľajšej dedine. To sa mi zrejme stalo osudným. Vo štvrtok som mal prvú hodinu matematiky v miestnej škole. Deti boli hrozne zlate a to som cukriky zabudol doma :(Nechcel som ich veľmi trápiť, tak sme skúsili len sčítavať a odčítavať veľké čísla. No to im išlo výborne, takže o týždeň možme smelo začať integrály ;)

Taktiež som mal celý týždeň vyučbu zamestnancov nemocnice ako pracovať na pocitaci. Niektorí sú skúsenejší, niektorí menej. No všetci sa snažia :) Myslím, že ľudia si aj uvedomujú potenciál a možnosti ako sa dá pocitac využiť, ale nemali veľa príležitostí kde by sa mohli naučiť ako to spravia sami. A ani elektrina v dome tu nie je samozrejmosťou. Možno sa tu veci nehybu dopredu, tak rýchlo ako inde vo svete, ale nemám pocit, že by sa ľudia stazovali na zlé podmienky. Vedia prijať to čo majú aj keď toho niekedy nie je veľa a snažia sa to použiť ako vedia. Myslím, že aj vďaka tomu sa vedia viac tešiť zo života.

Inak už som si začal zvykať, že omsa môže trvať aj 4 hodiny, alebo že niekedy nerozumiem ani ako je evanjelium :) No keď vidíte ako sa ľudia zapájajú tancom a spevom, ubíha to hneď rýchlejšie. Veľmi dôležitým momentom je znak pokoja. Vtedy vidím rozosmiatych ľudí, čo chodia všade naokolo a snažia sa podať ruku a odovzdať úsmev čím viacerim. Je to naozaj zážitok :)

Včera sme sa vrátili z ostrova Rusinga, kde je misia z ciech, ktoré tam postavila sirotinec. Boli sme tam navštíviť dve síkované doktorky, ktoré som po futbale hneď zamestnal s mojou nohou. Že vraj sme na rovniku a preto sa tu otlaky robia rýchlejšie ;) Boli sme tu na úžasnom výlete loďkou. Keď som nastúpil, nafasoval som padlo a robil som 1/4 motora :) Bola to sranda a aj napriek mojím častým vypadkom sme sa doplazili k dvom malým ostrovčekom. Tie sme si oboplávali a pofotili.

Priroda bola úžasná, ale čo ma ešte viac chytilo za srdce boli deti, zo sirotinca. Stacilo sa spýtať iba "Kto chce ?" a už všetky vedeli, že chcú ani nevedeli čo a mali ruku hore :) Boli sme sa s nimi trochu prejsť, ale počas cesty sme sa stihli porozprávať o toľkých veciach ... Veľmi veľa mi povedali o krajine, prírode, dokonca aj o politike :) No aj veľmi veľa vecí ich zaujímalo, všetko od krvného obehu až po start rakety :P Boli naozaj otvorení, hraví a vďační. A aj napriek nelahkému osudu naozaj veselí. Veľmi rád by som sa medzi nich ešte vrátil, aspoň na chvíľu ...

No tak to by aj stacilo. Kto bude citovať také dlhé listy ... :)

Verím, že sa všetci máte dobre a tiež si o tom rád niečo precítam. Veľmi pekne dakujem, za vaše odpovede. Nebojte sa, citám ich a popri práci, výletoch a domácich prácach sa snažím

V pralese Kakamega

Napísal Peter Péti
Pondelok, 11 Október 2010 10:38

postupne poodpisovat ;)

Majte sa vsetci pekne, nech vas Pan pozehnavá...

+

S : updatovanu obrazkovu prilohu najdete na : picasaweb.google.com